

Motion till riksdagen 2021/22:2549

av **Jonas Andersson i Skellefteå m.fl. (SD)**

Asylpolitik

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om principen om första säkra land och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om första säkra land-principen inom EU och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om mottagande utanför EU och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en informationskampanj gällande villkor i Sverige och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om hjälp i närområdena och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ett rimligt kvotflyktingsystem och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om tidsbegränsade uppehållstillstånd och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en säkerhetsventil på absoluta miniminivå och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om säkra ursprungsländer och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om skärpta beviskrav i asylärenden och tillkännager detta för regeringen.
11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ökade krav på asylsökande att medverka och samarbeta i asylprocessen och tillkännager detta för regeringen.
12. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ökad prioritering av säkerhetsarbete kring asylsökande och tillkännager detta för regeringen.
13. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att införa påskyndade asyloffaranden och tillkännager detta för regeringen.
14. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om bättre implementering av Eurodac och tillkännager detta för regeringen.

15. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om obligatoriska medicinska åldersbedömningar och tillkännager detta för regeringen.
16. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om jämställdhetsarbete i mottagningen och tillkännager detta för regeringen.
17. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att begränsa asylsökandes rätt till kostnadsfritt offentligt biträde och tillkännager detta för regeringen.
18. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att begränsa rätten till kostnadsfri tolk i asylärenden och tillkännager detta för regeringen.
19. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om statligt huvudansvar för mottagandet och tillkännager detta för regeringen.
20. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om upprättandet av transitcenter och tillkännager detta för regeringen.
21. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ett avskaffande av regleringen av möjligheten till eget boende för asylsökande och tillkännager detta för regeringen.
22. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om frivilligt kommunalt mottagande av ensamkommande och tillkännager detta för regeringen.
23. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ökat självbekostande av mottagande och tillkännager detta för regeringen.
24. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om bekostandet via lånesystem och tillkännager detta för regeringen.
25. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att avskaffa möjligheten till undantag från kravet på arbetstillstånd för asylsökande och tillkännager detta för regeringen.
26. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om integrationsinsatser vid rätt tid och tillkännager detta för regeringen.
27. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om obligatoriska hälsoundersökningar för asylsökande och tillkännager detta för regeringen.
28. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om stödboendeform som norm för äldre ensamkommande asylsökande och tillkännager detta för regeringen.
29. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ökad säkerhet för särskilt utsatta religiösa, etniska och sexuella minoriteter på asylboenden och tillkännager detta för regeringen.
30. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ersättningsskyldighet för skador på boenden och tillkännager detta för regeringen.
31. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om uppsikt över asylsökande genom olika former av anmälningsplikt och tillkännager detta för regeringen.
32. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om öppna förvar och tillkännager detta för regeringen.
33. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om större möjligheter till förvarstagning och tillkännager detta för regeringen.
34. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om fler förvarsplatser och tillkännager detta för regeringen.
35. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om återkallelse av uppehållstillstånd grundat i skydd och tillkännager detta för regeringen.

36. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att avskaffa återvändandebidraget och tillkännager detta för regeringen.
37. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om åtgärder för att underlätta återvandring och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Under decennier har svensk migrationspolitik präglats av eskalerande otydlighet, godtycklighet och svag kontroll. Ett mycket högt asyl- och anhörigmottagande har splittrat samhället, odlat utanförskap och urholkat välfärden. Under 2010-talet beviljade Sverige över 1,2 miljoner uppehållstillstånd, varav över 400 000 till asylsökande och deras anhöriga. Uppgifter från Eurostat ger vid handen att Sverige år 2020 beviljat tio gånger mer asyl per capita än vårt grannland Danmark, och rentav mer än hela resten av Norden tillsammans.

Kulmen kom med krisen 2015, som föranledde den tillfälliga lagen i juli 2016, vilken sedan förlängdes i kraftigt uppluckrad form i juli 2019. Den parlamentariska migrationskommitté som arbetade för att utarbeta en ny och långsiktigt hållbar migrationspolitik kollapsade utan att nå någon lösning, och regeringens nya migrationslagstiftning från juli 2021 innebär att Sverige i praktiken återvänt till 2015 års öppna gränser. Vore det inte för att länder som Grekland, Italien och Spanien, men också Litauen, Polen och Kroatien, byggt murar och patrullerat EU:s gemensamma gränser, hade vi sannolikt återigen stått inför en omfattande samhällskris, som i oktober 2015.

Migrationsverkets prognoser pekar i dagsläget på att ytterligare 350 000 beslut rörande asylsökande och anhöriga kommer behöva fattas under perioden 2021–2024, utöver alla andra typer av tillstånd. Det står klart att migrationsflödet till Sverige de närmaste åren fortsatt är mycket högt. Trots allt tal om europeiska miniminivåer så är Sveriges mottagande flera gånger högre än våra grannländers, och allt pekar på att Sverige fortsatt är kraftigt avvikande.

Sverigedemokraterna anser att Sverige måste anpassa migrationslagstiftningen efter inte bara det rådande läget utan också efter följderna av hur situationen varit under många år. Utanförskapet i Sverige, med skjutningar och bombdåd, läkarbrist och dåliga skolresultat, barnfattigdom och hög arbetslöshet, kräver ordentliga åtgärder. Det räcker inte längre att anpassa sig till en sorts europeisk medelnivå när det gäller asylmottagandet. Sverige har gått för långt för att det skulle vara en hållbar lösning.

Istället bör Sverige lägga sig på absoluta miniminivåer enligt såväl EU-rätten som folkrätten, med minsta möjliga marginal. Samtliga krav måste skärpas, kontroller öka, friheter begränsas, rätten till välfärd kringskäras och avlägsnandet från Sverige prioriteras. Målet måste vara att ingen längre söker asyl i Sverige och att så många som möjligt av de som fått asyl börjar återvända till sitt hemland.

Flyktinghjälp på plats

Principen om första säkra land

I enlighet med FN:s flyktingkonvention utgår Sverigedemokraternas flyktingpolitik från principen att en människa på flykt ska få skydd. Människor i behov av skydd har rätt till

det. Att de däremot ska kunna resa långa avstånd, och passera ett flertal säkra länder, och ändå betraktas som flyktingar i ankomstlandet är orimligt. Nuvarande system har lockat människor att lämna säkra länder för att exempelvis åka ut i överlastade sjöodugliga båtar i händerna på skrupelfria människosmugglare, i jakten på en slutdestination med generösare välfärdssystem.

Sverigedemokraternas bestämda uppfattning är därför att människor på flykt ska söka asyl i det första säkra land som kan nås. Detta innebär att asylsystemet på sikt bör utformas för att motverka långväga och kostsam migration över flera länder samt sekundärflyttningar (så kallad asylshopping). Sverige ska därmed i normalfallet ta emot asylsökande enbart i en situation då krig eller djupare kris brutit ut i något av våra grannländer.

För det fall en sådan kris, eller ett sådant krig, skulle inträffa, är det nödvändigt att Sverige har en välfungerande beredskap, i såväl lagstiftning som infrastruktur.

Första säkra land-principen inom EU

Det största hindret för användandet av första säkra land-principen är EU-lagstiftningen. Enligt denna kan ett annat EU-land aldrig betraktas som ett första säkert land för en asylsökande. Istället gäller den så kallade Dublinförordningen, som kräver att EU-länder aktivt registrerar asylsökande i en central europeisk databas, så att den asylsökande inte kan söka asyl i ett annat EU-land.

Krisen 2015 gjorde det dock tydligt att dessa regler inte fungerar, eftersom många länder hellre avstår från att registrera asylsökande och istället hjälper dem vidare, exempelvis mot Sverige. Eftersom den asylsökande inte registrerats i det första landet kan Sverige inte heller bevisa att den sökande passerat där och borde ha sökt asyl där. Istället får Sverige ta allt ansvar. De försök som gjorts sedan 2015 för att reformera och förbättra denna dysfunktionella unionsrätt har misslyckats, till stor del på grund av en naiv inställning till migrationsfrågan och ett förakt för den nationella suveräniteten.

Istället har alltför många EU-länder de facto gått emot såväl dagens EU-rätt som skadliga tolkningar av folkrätten, i syfte att skapa ett mer fungerande system för alla inblandade. Flera länder har byggt eller bygger olika former av murar och gränsbarriärer, eller patrullerar såväl i luften som till havs, i syfte att hitta och avvisa, eller rentav avlägsna, illegala migranter. I mars 2020 stängde Grekland sin landgräns mot Turkiet helt och hållet efter att Turkiets diktator Erdoğan bussat tiotusentals migranter mot gränsövergångarna. Grekiska gräns- och polisstyrkor försvarade framgångsrikt gränsen och benämndes av EU-kommissionen som "Europas sköld", trots att agerandet i strikt mening inte var förenligt med dagens EU-rätt. Händelsen, som alltså trots farhågor inte ledde till någon ny migrationskris, är ett tydligt tecken på hur dysfunktionell dagens ordning är och hur stort behovet av förändring är.

Sverigedemokraterna anser att detta måste förändras. Regeringen måste med största möjliga kraft arbeta för att reformera EU-rätten, så att första säkra land-principen kan implementeras fullt ut av alla länder som så önskar. Sverige måste till exempel kunna stoppa asylsökande vid Öresund, om de redan befinner sig i, eller kommer direkt ifrån, det säkra landet Danmark. Med detta följer förstärkt infrastruktur för att kunna upptäcka och stoppa illegal migration. Även andra länder i EU ska naturligtvis ha rätt att agera på detta sätt. Endast så kan vi garantera att en ny migrationskris inte kommer drabba vårt land eller EU.

Mottagande utanför EU

Även om en första säkra land-princip skulle bli fullt ut implementerad i hela EU är det sannolikt att det alltså skulle finnas problem med människosmuggling och illegal migration. Länder som Sverige skulle alltså locka till sig opportunism såsom genom asylshopping. På sikt krävs en bättre lösning som innebär att människor i behov av skydd får detta skydd utan att de skapar okontrollerade och farliga migrationsströmmar.

En sådan lösning skulle vara att asylsökande omedelbart efter ansökan skickades till mottagningsenheter utanför EU, där deras ansökan kunde utredas. Om utredningen ledde till att de befanns ha skyddsskäl, skulle de beviljas asyl på plats, och få skydd, utan att behöva resa vidare. Ett sådant förfarande skulle helt och hållet ta bort alla skäl till illegal migration och människosmuggling, eftersom det inte längre skulle finnas något hopp om att få uppehållstillstånd i EU ens om det vore möjligt att resa in.

Ett sådant regelverk har redan införts av Danmark, dock med förbehållet att Danmark ännu inte undertecknat något avtal med något tredjeland som kan ta emot de asylsökande. I förhandlingar på EU-nivå har även andra länder tagit upp liknande förslag som en tänkbar lösning på EU:s oförmåga att hantera migrationsproblemen. Det har talats om dels *landningsplattformar* för migranter som upphittas till havs, dels *utvisningscenter* dit utlänningar som inte kan utvisas till hemlandet kan vistas i säkerhet, men till ett mycket lägre pris än vad som hade varit möjligt inom EU. En parallell kan med fördel också dras till Australiens framgångsrika arbete för att motverka illegal migration.

Ett sådant regelverk skulle i dagsläget stå i strid med EU-rätten. Denna är dock inte skriven i sten utan kan, och måste, förändras. De senaste årens olösliga migrationskris både hemma i Sverige och på EU-nivå kräver att nya lösningar läggs fram, så att människor på flykt kan få skydd och människosmugglare inte kan fortsätta sitt smutsiga arbete. Regeringen bör utreda frågan och arbeta för denna lösning inom ramen för EU-samarbetet.

Informationskampanj om villkor i Sverige

För många utlänningar utgör flyktingsmugglares fagra löften den enda tillgängliga informationen om Sverige. I andra fall rör det sig om lösa rykten från bekanta eller idealiserade berättelser om rikedom på andra sidan havet. Det handlar om människor som sedan satsar sitt livs besparingar på att emigrera till en skönmålad verklighet.

Det torde vara uppenbart att potentiella migranter måste få bättre information om hur verkligheten i Sverige och EU ser ut, vad de ger sig in på och hur hårt både Sverige och andra länder kämpar mot illegal migration och människosmuggling. Detta gäller särskilt när Sverigedemokraternas förslag i denna och andra motion trätt i kraft. Personer utan skyddsskäl måste avskräckas från att riskera liv och hälsa för en flyktingsmugglares lögn. Alla potentiella migranter måste förstå att en tusentals kilometer lång vandring för att få skydd i ett ännu rikare land, med mer generösa bidrag, aldrig kommer lyckas. Asylshopping måste bli en omöjlighet, och medvetenheten om detta måste spridas.

Sverige och EU bör därför genomföra riktade informationssatsningar och reklamkampanjer för detta ändamål. Tv, radio, tidningar och affischer bör alla komma till användning, liksom kontakter med migrantorganisationer, företag som bedriver sjöfart och andra berörda. Australiens berömda insats mot människosmuggling, med det minnesvärda budskapet ”No way: you will not make Australia your home”, kan i detta

sammanhang tjäna som ett föredöme, med både färre illegala migranter och färre döda till havs.

Hjälp i närområden

Sverigedemokraterna anser att de nyssnämnda förslagen om första säkra land ska förenas med att Sverige verkar för en effektiv flyktinghjälp på plats i närområdet, där varje satsad krona ger så stor effekt som möjligt. Om samma kostnad kan hjälpa mångdubbelt fler där än här i Sverige, är det naturligtvis orimligt att flytta krisens offer hit.

I sammanhanget kan nämnas att de omkring fem miljarder kronor som sedan 2017 gått till att hjälpa omkring 9 000 utlänningar utan asylskäl, främst unga afghanska män som ljugit om sin ålder, enligt uppgifter från Röda Korset hade kunnat ge mat i en månad åt 14 miljoner familjer. Just dessa familjer är de som oftast saknar pengar, kontakter, och fysisk styrka för att med människosmugglares hjälp ta sig illegalt till Europa. Vi förespråkar istället en human flyktingpolitik som prioriterar de svagaste och mest utsatta grupperna i närområden där de akuta skyddsbehoven är som störst – framför de som har fysisk styrka, ekonomi och kontakter.

Sverige bör alltså fokusera på att avsätta mer resurser till FN:s flyktingorgan UNHCR som kan organisera stöd i form av effektivt och tillgängligt skydd, basala livsfröfnödenheter och mediciner för att rädda så många liv som möjligt. Denna satsning kan vid behov även kompletteras med riktade stöd till andra hjälporganisationer eller insamlingar som fokuserar på humanitära insatser, exempelvis Unicef, World Food Programme och Världsbankens olika projekt för mottagarländer.

Ett rimligt kvotflyktingsystem

Utöver första säkra land-principen, hjälp i närområdet, bör också frågan om kvotflyktingar avhandlas. Överföringen av skyddsbehövande till Sverige, så kallad vidarebosättning, är ett system som tjänat Sverige väl i över ett halvt århundrade. Det är också en möjlighet för Sverige att på allvar hjälpa de människor som behöver hjälp mest, snarare än de som, enligt vad som nyss nämnts, har styrka, pengar och kontakter nog att smugla sig hit.

Detta innebär alltså att det svenska kvotflyktingsystemet i första hand måste gå till att hjälpa kvinnor och barn, men även olika utsatta minoritetsgrupper som riskerar att mördas eller förtryckas även i flyktingläger, såsom exempelvis homosexuella, transsexuella, eller kristna i Mellanöstern, liksom de okänt utsatta yazidierna. Situationen i Afghanistan i augusti 2021 visade också tydligt behovet av att snabbt kunna använda regelverket för att hjälpa personer som själva riskerat livet för Sverige.

Samtidigt konstaterar vi att den migrationspolitik som förts på senare år i Sverige inneburit stora påfrestningar, inte bara för asylsystemet utan även för flertalet viktiga samhällsfunktioner som tillgången till bostäder, hälso- och sjukvård, skola och social välfärd. Den extrema belastning som följde av krisen 2015 har ännu inte kompensrats – faktum är att stora delar av samhället snarare står inför ännu en krissituation då de etableringssystem som finns byggt på antaganden om en tvåårig etableringsperiod.

Med anledning av denna situation är det Sverigedemokraternas mening att ett framtida mottagande av kvotflyktingar måste villkoras av och dimensioneras efter att kommuner självmant meddelar kapacitet och tecknar avtal med Migrationsverket om detta. Därutöver ska regeringen fastställa ett maxtak för riket i stort, med hänsyn till

hela samhällets integrationskapacitet. Detta maxtak måste för tillfället bestämmas till noll.

Tillstånd för skyddsbehövande

Tidsbegränsade uppehållstillstånd

Migrationskommittén misslyckades som tidigare nämnt med att lösa vissa av de viktigaste problemen kring Sveriges migrationsproblem. Likväl kunde ett litet steg tas mot att återgå till en tid när svensk lagstiftning fungerade bättre. Kommittén föreslog att tidsbegränsade uppehållstillstånd återigen skulle bli huvudregel i utlänningsrätten, istället för permanenta uppehållstillstånd. Först vid förlängning skulle det finnas möjlighet att erhålla permanent uppehållstillstånd om vissa villkor uppfylldes. Riksdagen godtog dessa ändringar i juni 2021.

Sverigedemokraterna delade kommitténs skepticism mot institutet permanenta uppehållstillstånd. Detta institut infördes 1954 med avsikten att det skulle vara något av ett undantag, för vissa speciella fall, och att det med lätthet skulle gå att återkalla. Istället blev det svårare och svårare att återkalla, och delades ut alltmer frikostigt, innan det 1984 blev den normala tillståndsformen redan från första ansökan. Därigenom blev det nästintill omöjligt för Sverige både att återkalla tillstånd för skyddsbehövande som inte längre hade skyddsbehov och att utvisa brottslingar och asociala individer, något som plågat Sverige sedan dess.

Migrationskommitténs förslag var alltså ett steg i rätt riktning, men inte långt nog. Det måste framstå som orimligt att en utlänning som fått uppehållstillstånd av tillfälliga skäl ändå får en evig rätt att vistas i Sverige eller att en utlänning som blivit kriminell ska skyddas från utvisning. Lösningen måste istället vara att helt avskaffa institutet permanenta uppehållstillstånd, så att utlänningar endast kan erhålla tidsbegränsade uppehållstillstånd. Utlänningar som vill få en mer varaktig gemenskap med Sverige ska istället ansöka om att få upptagas till svenska medborgare, något de enligt Sverigedemokraternas förslag i andra motioner ska kunna göra efter tio års bosättning i Sverige.

En säkerhetsventil på absoluta miniminivå

I Migrationskommittén rådde en stor enighet om att Sverige alltjämt behöver ha en särskild säkerhetsventil i utlänningsrätten, för extrema fall. En sådan har också funnits i Sverige sedan i vart fall 1970-talet. Däremot har Sverigedemokraternas hållning alltid varit att en eventuell säkerhetsventil måste vara en ren säkerhetsventil, för mycket svåra och ovanliga undantagsfall. Utgångspunkten bör därför vara att utlänningslagens bestämmelse motsvarar den praxis som varit gällande under tillfälliga lagen, då tillstånd endast kunde beviljas ”om det skulle strida mot ett svenskt konventionsåtagande att avvisa eller utvisa utlänningen”.

Regeringen valde dock som bekant att införa en skyddsgrund som inte bara gick utöver vad som gällt under den tillfälliga lagen utan också långt utöver vad som någonsin gällt i både dagens och tidigare utlänningslagar. Reformen innebar dels en återgång till de generösa formuleringar som var i kraft före den tillfälliga lagen, dels en särskild bestämmelse för att vuxna ska betraktas som barn om de fått *en särskild anknytning till Sverige*.

Just denna formulering förekommer enligt praxis i många olika fall, bland annat om en utlänning vistas i Sverige med arbete under två år. Även en kortare tid kan i vissa

fall räknas. Det innebär i praktiken att en utlänning som haft ett uppehållstillstånd i två år, men sedan utvisats för att han inte uppfyllt kraven för att få stanna, ändå skulle få stanna i Sverige. Utlänningsrätten skulle i praktiken sättas ur spel, och rätten att vistas i Sverige blir en fråga om tid i stället för lagstadgade krav. Det går emot många decennier av svensk migrationslagstiftning, men också principen om den reglerade invandringen som sådan.

Än mer problematiskt i den nya ordningen är att även vistelse utan uppehållstillstånd ska räknas in. Visserligen skriver regeringen uttryckligen att det endast ska vara laglig vistelse som omfattas, men samtidigt ska även den tid en utlänning vistats i Sverige utan tillstånd, som asylsökande, räknas. Det innebär, återigen, att möjligheten att få uppehållstillstånd blir en fråga om tid, snarare än faktiska krav som uppfylls. Det bör också erinras om det nyliga avgörandet i Migrationsöverdomstolen, genom vilket en utlänning som vistats i Sverige en lång tid fick uppehållstillstånd ändå, just av humanitära skäl.¹ Givet att detta skedde under den tillfälliga lagens strängare lagstiftning är det uppenbart att det endast kommer bli värre med de nya, mer generösa reglerna.

Inte heller vandelsfrågan har berörts. Visserligen sker i dagsläget en viss prövning, men som tidigare nämnt har Sverige år efter år fått allt färre möjligheter både att avslå en tillståndsansökan på grund av vandel och att återkalla ett tillstånd och utvisa en utlänning, av vandelsskäl. Givet de stora problem som Sverige nu har med utanförskap, fattigdom, men även kriminalitet och asocialt beteende, såsom drogmissbruk, prostitution, bidragsfusk och andra sätt att sko sig på samhället och sin omgivning, måste vart förslag till nödventil anses omöjligt om inte ordentliga krav på hederlig vandel ställs. Givet också att möjligheten att beviljas uppehållstillstånd genom en säkerhetsventil har en sådan undantagskaraktär, och är att betrakta som en förmån från samhällets sida, bör det ställas höga krav. Det bör alltså uttryckligen framgå att ett sådant uppehållstillstånd ska villkoras av hederlig vandel, i bred bemärkelse.

Sammantaget anser alltså Sverigedemokraterna att uppehållstillstånd genom en särskild säkerhetsventil endast ska kunna beviljas i sådana fall som motsvarar praxis enligt tillfälliga lagen, och om utlänningen under vistelsen i Sverige fört en hederlig vandel.

Asylprocessfrågor

Säkra ursprungsländer

Ett flertal länder i Europa tillämpar ett system med så kallade säkra ursprungsländer. Enligt EU-rätten betraktas ett land som säkert om det har ett demokratiskt system och om det inte förekommer exempelvis förföljelse, tortyr eller väpnad konflikt där. En ansökan om skydd från medborgare i sådana länder bör behandlas för sig, i en särskild ordning och mycket skyndsamt, vilket gör det möjligt att inom några timmar eller dagar avslå ansökningar som är uppenbart ogrundade. Systemet har blivit alltmer spritt i EU och förespråkas även av kommissionen, som koordinerar medlemsländernas förteckningar över säkra ursprungsländer.

Sverigedemokraterna har förordat detta system under många år, men först i maj 2021 införde Sverige det. Det var förvisso en välkommen reform, om än senfärdig och alltför urvattnad. När den senare trädde i kraft visade det sig att endast åtta länder

¹ MIG 2020:24.

förekom i Sveriges förteckning, motsvarande blott en tredjedel av de ärenden som 2020 hade 95 procent avslagsgrad eller mer. Flera länder som upptagits på förteckningar i våra grannländer saknades, och det samma gällde sådana rättsstater som USA, Kanada, Australien och Japan.

Ett av problemen var att regeringen valde att förlägga ansvaret för framtagandet av förteckningen över säkra ursprungsländer på Migrationsverket. Flera remissinstanser var kritiska mot detta, och Sverigedemokraterna ansluter sig till denna kritik. Migrationspolitiken är av utomordentligt stor vikt i dagens Sverige, som en direkt följd av decennier av ansvarslös politik. Det är därmed mer angeläget än någonsin att regeringen tar aktivt och tydligt politiskt ansvar för vem som får komma till Sverige och varför. Här ingår också valet av vilka länder som ska upptas på en nationell förteckning över säkra ursprungsländer. Andra aspekter av att regeringen blir ensam ansvarig är att man undviker en politisering av Migrationsverket, och att regeringen kan granskas av både riksdagen och Justitieombudsmannen. Därtill kommer att regeringen är ansvarig för förteckningen i exempelvis Tyskland, Belgien och Nederländerna.

Ett annat problem med införandet av förteckningen var, som exempelvis Migrationsverket anförde i sitt remissyttrande, att lagstiftningen runt förvarstagande och kontrollåtgärder inte räcker till för att göra bestämmelsen meningsfull. Här skulle mer generösa bestämmelser kring exempelvis sannolikhetsförvar eller uppsikt behövas.

Även när det gäller besvärstider är existerande regelverk bristfälligt. I dagsläget kan en utlänningsbesvärare vänta sig över ett utvisningsbeslut i tre veckor, trots att en uppenbart ogrundad asylansökan rimligtvis borde innebära en kortare frist. I Norge är det en vecka, eller i vissa fall enbart 48 timmar, medan det i Danmark i vissa fall inte finns någon besvärfrist alls; beslutet vinner laga kraft omedelbart.

Slutligen borde regeringen ha utrett möjligheten att anse delar av ett land, eller vissa grupper, som säkra. Det förefaller exempelvis orimligt att betrakta hela det väldiga landet Ukraina som osäkert för att det pågår en frusen konflikt i en liten del längst i öst. På samma sätt betraktar Norge Tanzania som ett säkert land för andra än minderåriga flickor och personer som lider av albinism. Norge är som bekant inte fullt med i EU-samarbetet, och kan därför utforma sina bestämmelser på ett bättre sätt än Sverige. Regeringen bör likväl inte lämna frågan därhän utan bör utreda saken vidare och om möjligt utmana EU-rättens begränsningar.

Skärpta beviskrav i asylärenden

Vid hantering av asylärenden är det vanligt att det saknas bevis för asylsökandes berättelser. Inte sällan har resehandlingar och underlag som exempelvis styrker den sökandes identitet förstörts. I den svenska utlänningslagstiftningen har beviskraven lagts lågt och det räcker enligt förarbeten med den sökandes berättelse som grund för bedömningen av dess trovärdighet. Kravet är alltså att asylskälen ska vara sannolika, och inte styrkta, som man kunde tro. Det är inte rimligt. Konsekvensen blir en rättsosäkerhet, både för Sverige som stat och för individen. Sverigedemokraterna anser att synen på beviskraven måste ändras och anpassas till en europeisk miniminivå.

Enligt EU-rätten, exempelvis skyddsgrundsdirektivet, är det möjligt för en medlemsstat att betrakta det som den sökandes skyldighet att så snart som möjligt lägga fram alla faktorer som behövs för att styrka en ansökan om internationellt skydd. Det innebär att huvudregeln är att den sökande ska styrka alla omständigheter som åberopas som grund för en ansökan om asyl med relevanta utsagor och handlingar. En ordning enligt den

europiska miniminivån skulle alltså innebära att Sverige kunde kräva betydligt mer bevis av den sökande. Då skulle asyl endast beviljas ifall den asylsökande antingen kunde bevisa sina asylskäl, alltså styrka dem, eller om asylsökanden kommit till Sverige direkt utan att ha passerat ett säkert land på vägen.

Av asylprocedurdirektivet följer även att medlemsstaterna får förutsätta att en sökande implicit har återkallat eller avstått från sin ansökan om asyl, i synnerhet om det kunnat fastställas att sökanden har underlåtit att besvara en begäran om att lämna information av betydelse för ansökan enligt ovan, om inte sökanden inom rimlig tid kan visa att hans eller hennes underlåtenhet beror på omständigheter som han eller hon inte rådde över. Därefter har medlemsstaterna möjlighet att använda sig av särskilda regler för en efterföljande ansökan, inklusive en möjlighet att endast pröva ansökan om sökanden utan egen förskyllan i det tidigare förfarandet inte kunde göra gällande vissa förhållanden.

Sverige tillämpar alltså en väsentlig bevislättning i förhållande till vad EU-rätten kräver. Det finns således stora förutsättningar att drastiskt höja beviskraven och den sökandes skyldighet att styrka sin ansökan i förhållande till vad som gäller i nuvarande lagstiftning. Ett sådant genomförande kan antas få stora effekter för andelen beviljade ansökningar.

I samtliga fall bör naturligtvis även den asylsökandes allmänna trovärdighet beaktas, exempelvis vad gäller uppgifter om ålder. Det måste finnas tydliga konsekvenser för den som redan vid första steget in i Sverige ljuger om de mest grundläggande omständigheterna.

Med denna ovan beskrivna anpassning till EU:s miniminivå skulle det garanteras att personer som får skydd i Sverige verkligen har rätt därtill. Regeringen bör därför snarast återkomma med förslag om sådana förändringar.

Ökade krav på asylsökanden att medverka och samarbeta

EU-rätten tillåter i dag att medlemsstater avbryter handläggning av asylärenden om den asylsökande exempelvis försvunnit, avvikit eller vägrar samarbeta kring handläggningen av ärendet. Detta är rimligt, givet de stora resurser som går till denna typ av ärenden och de olika förmåner som asylsökande åtnjuter. Det ger också större möjligheter att motverka bruket att söka asyl för att sedan gå under jorden.

Svensk lag reglerar dock inte dessa situationer. I stället får frågor som dessa lösas med generella förvaltningsrättsliga principer och EU-rätten i stort. Sverigedemokraterna anser att frågan snarast bör utredas och att en ny lagstiftning bör komma på plats för att ge Migrationsverket större möjligheter att agera mot asylsökande som vägrar samarbeta.

Ökad prioritering av säkerhetsarbete kring asylsökande

De senaste årens våg av terrorbrott i Europa, och inte minst terrordådet på Drottninggatan 2017, har visat farorna med ett okontrollerat asylmottagande. Sverige pekas ofta ut som en särskilt gynnsam grogrund för olika typer av terrorgrupper. Det står klart att Migrationsverket har ett viktigt ansvar för att aktivt utreda huruvida asylsökande på något sätt innebär ett hot mot allmän säkerhet. Samtidigt är läget på myndigheten ansträngt, och det tar ofta lång tid innan en ordentlig säkerhetsbedömning görs, om alls. Migrationsverket bör därför ges i uppdrag att prioritera detta arbete och vid behov genomföra utbildningar och kompetenshöjningar inom säkerhetsarbete för att kunna identifiera och bedöma säkerhetshot.

Inför påskyndade asylförfaranden

Asylprocedurdirektivet beskriver vissa fall då medlemsstaterna får tillämpa särskilda förfaranden för asylprövningen, exempelvis påskyndade sådana, eller gränsförfaranden. I svensk rätt finns dock inga sådana förfaranden reglerade i lag utan endast vissa allmänna förutsättningar för att pröva eller avvisa en ansökan. Regeringen har tidigare avfärdat behovet av påskyndade förfaranden och gränsförfaranden.

Som nedan framgår föreslår Sverigedemokraterna att Mottagningsutredningens förslag om ankomstcenter genomförs, i form av transitcenter där asylsökandes ansökan ska utredas, och där asylsökande ska vistas tills de antingen beviljas uppehållstillstånd eller avlägsnas från Sverige. Detta förutsätter till stor del att Sverige också implementerar EU-rättens möjligheter till bland annat gränsförfaranden och påskyndade förfaranden i asylärenden.

Sådana påskyndade förfaranden bör vara aktuella bland annat om den asylsökande enligt ovan kommer från ett säkert ursprungsland eller har lämnat oriktiga uppgifter eller falska handlingar, förstört nödvändiga handlingar, lämnat uppenbart inkonsekventa och motsägelsefulla, klart falska eller uppenbart osannolika uppgifter, lämnat in en ansökan endast för att försena verkställigheten av ett avlägsnandebeslut, rest in olagligen och utan goda skäl hållit sig undan från myndigheterna eller på allvarliga grunder, till exempel genom misstänkt brottslighet eller samröre med våldsbejakande religiösa eller ideologiska idéströmningar, kan betraktas som en fara för den inre säkerheten och den allmänna ordningen

Bättre implementering av Eurodac

Det så kallade Eurodacsystemet infördes år 2000 och innebär att en EU-gemensam databas för asylsökandes fingeravtryck inrättades för att underlätta tillämpningen av Dublinförordningen. Denna förordning innehåller regler för att avgöra vilken medlemsstat som ska pröva en asylansökan. Genom att nationella migrationsmyndigheter kunde kontrollera asylsökandes fingeravtryck mot systemet skulle sekundärflyttningar, så kallad asylshopping, undvikas, var det tänkt.

Europeiska kommissionen har efter de senaste årens migrationskris utarbetat förslag för hur Eurodacsystemet kan utvecklas vidare. Bland annat ska databasen få ett bredare användningsområde, för att förebygga illegal migration och underlätta återvändande. Vidare ska också en ansiktsbild tas av sökanden, fler identitetsuppgifter införas och yngre sökande omfattas av kraven.

Sverigedemokraterna stödjer alla försök att förbättra EU:s dysfunktionella migrationssystem, främst genom att medlemsstaterna återfår kontroll över migrationspolitiken, men också genom ett förbättrat mellanstatligt samarbete där det är befogat. Vi välkomnar flera av förslagen för ändringar i Eurodac. Att exempelvis yngre barn nu kan omfattas av systemet minskar drastiskt risken för att barn smugglas eller på annat sätt far illa.

Vi anser att de förslag som hittills förekommit i diskussionerna bör välkomnas av regeringen och dessutom vidareutvecklas i samma riktning. Till exempel bör DNA-uppgifter kunna användas för att styrka påstådda släktskap i databasen, medan alla uppgifter bör lagras längre, om möjligt för alltid.

Obligatoriska medicinska åldersbedömningar

Det är Sverigedemokraternas bestämda uppfattning att medicinska bedömningar är ett gott stöd för Migrationsverkets handläggare och en viktig del i det underlag som är nödvändigt för att kunna bedöma identiteten hos en asylsökande utan identitetshandlingar. Detta är inte bara fundamentalt för rättssäkerheten utan också en viktig säkerhetsfaktor när det gäller exempelvis boendeplacering. Risken att vuxna placeras på boenden avsedda för barn måste minimeras.

Medicinska åldersbedömningar bör således vara obligatoriska i samtliga asylärenden där giltiga identitetshandlingar saknas och den asylsökandes egenskap av minderårig eller vuxen inte är uppenbar. Eventuella begränsningar enligt EU-rätten måste skyndsamt undanröjas. En medicinsk åldersbedömning ska också alltid genomföras, och ett beslut om åldern fattas, så fort som möjligt.

Sverigedemokraterna är medvetna om att både tekniken och det medicinska kunnandet förändras och utvecklas över tiden. Vi välkomnar därför den utredning som regeringen har aviserat (dir. 2020:64) kring de medicinska åldersbedömningarnas rättssäkerhet. Vi noterar att utredningen försenats, med sluttid den 29 oktober 2021, och anser, alltjämt, att regeringen borde förorda att utredningen också utreder hur medicinska åldersbedömningar kan bli obligatoriska och beslut om ålder därmed fattas så fort som möjligt, före anvisning och kommunplacering av barn. Om den pågående utredningen inte kan utreda denna fråga, bör en ny tillsättas, så att förslag kan föreställas riksdagen så fort som möjligt.

Jämställdhetsarbete i mottagningen

Tjänstemännen på Migrationsverket är enligt EU-rätten ålagda att alltid tillfråga asylsökande huruvida de föredrar en manlig eller kvinnlig utredare respektive tolk och tillgodose denna preferens, om det inte är ogörligt. Det är med andra ord fullt möjligt för asylsökande från en patriarkal eller kvinnofientlig kultur att få bekräftelse genom att det svenska samhället anpassar sig vid första mötet. Detta är inte rimligt.

Det kan naturligtvis finnas situationer då det är motiverat med önskemål gällande kön på tjänstemän. Exempelvis finns en rimlighet i att kvinnor som systematiskt våldtagits eller misshandlats, och sökt asyl för att undkomma just denna typ av förtryck, också ska tillmötesgå i önskan om kvinnlig personal i den svåra och psykiskt påfrestande process som en asylansökan ofta innebär.

Det är dock viktigt att denna rätt inte missbrukas så att utlänningar från en patriarkal eller kvinnofientlig kultur får sina åsikter bekräftade. Migrationsverket bör åläggas att kontinuerligt göra det tydligt att Sverige är ett jämställt land, där män och kvinnor har samma värde och ska behandlas lika. Regeringen bör också arbeta inom EU för att bestämmelser som riskerar att sända felaktiga signaler avskaffas.

Begränsa rätten till kostnadsfritt offentligt biträde i asylärenden

Asylsökande har enligt dagens lagstiftning rätt till ett offentligt biträde i flera olika fall. Detta offentliga biträde bekostas av det allmänna. Kostnaden beror främst på tidsåtgången i biträdets arbete. Det finns ingen gräns för hur mycket arbete ett biträde kan lägga ned på ett asylärende, utan det blir en fråga om rimlighet för domstol att avgöra. I många ärenden är utgången i själva verket självklar redan från början, varför offentliga biträden kan tjäna stora summor utan något större arbete. Vidare har det enligt media, och enligt uppgifter från anställda på Migrationsverket, förekommit att offentliga biträden haft ett

mycket stort antal klienter, med snarlika fall, och där offentliga biträden utan någon nämnvärd ansträngning kunnat sko sig på det allmännas bekostnad.

EU-rätten föreskriver visserligen vissa minimikrav när det gäller rätten till ett offentligt biträde. Att detta biträde ska bekostas av det allmänna är dock inte lika vanligt. Det finns därmed goda möjligheter för Sverige att begränsa rätten till gratis rättshjälp i asylärenden. I vissa länder, som Nederländerna, finns det även vissa maxgränser för antalet timmar ett offentligt biträde kan lägga ned på ett ärende. Även denna typ av begränsningar bör kunna genomföras i Sverige.

Regeringen ska därför skyndsamt återkomma till riksdagen med förslag på hur asylsökandes, och i förekommande fall andra utlänningars, rätt till kostnadsfritt offentligt biträde ska begränsas.

Begränsa rätten till kostnadsfri tolk i asylärenden

Svensk rätt har för närvarande en omfattande rätt till tolk för de som inte behärskar svenska. Rätten föreligger enligt förvaltningslagen vid all kontakt med myndigheter. Rätten till tolk i asylprocessen regleras också särskilt i asylprocedurdirektivet, som föreskriver en rätt till offentligt finansierad tolkning i vissa fall. Rätten rör huvudsakligen de delar av processen där myndigheten kallar in den sökande för muntliga delar av processen. Det saknas krav på offentlig finansiering av tolkar i övrigt.

I de fall Sverige är absolut bundet av EU-rätten att finansiera offentlig tolkning ska förstås detta ske. Det torde också vara i offentlighetens intresse att tillse att domstolsförhandlingar och liknande processer fortgår smidigt i syfte att undvika merkostnader i utdragna processer. Även i dessa fall bör alltså Sverige finansiera offentlig tolkning. Kostnaden bör dock i dessa fall betraktas som ett lån, och staten ska därmed kräva ut motsvarande summa av den sökande efter att processen avslutats.

I de fall där det dock varken är ett krav i EU-rätten, eller ligger i Sveriges intressen, bör offentligt finansierad tolkning helt vägras.

Mottagandets organisation och finansiering

Statligt huvudansvar för mottagandet

Migrationspolitik är som helhet ett statligt åtagande, och därför bör även staten vara huvudman för hela mottagningsprocessen för asylsökande. Sverigedemokraterna föreslår nedan att särskilda transitcenter ska etableras och att alla asylsökande ska tillbringa tiden i väntan på beslut i dessa transitcenter. Sverigedemokraterna föreslår också andra, mindre långtgående reformer av det nuvarande mottagningssystemet, som ska gälla till dess att transitcenter finns på plats.

Den bärande tanken är att kommunernas självbestämmande respekteras och att mottagande av asylsökande i olika former av kommunerna endast kunna ske på helt frivillig basis, i den omfattning kommunen själv anser lämplig och önskvärd. Kommuner ska därtill ges vetorätt rörande lokala avtal mellan Migrationsverket och privata aktörer.

Upprätta transitcenter

Mottagandeutredningen kom våren 2018 med sitt betänkande Ett ordnat mottagande – gemensamt ansvar för snabb etablering eller återvändande, där ett av huvudförslagen var att anlägga särskilda ankomstcenter för asylsökande. Vid dessa center skulle

asylsökande genomföra asylförfarandet, med registrering, utredningar, biometri-upptagning och liknande, men också andra obligatoriska moment, såsom grundläggande introduktion till det svenska samhället och dess regler. Förslaget hänger till stor del ihop med EU-rättens stadganden om transitzoner och särskilda gränsförfaranden, och har redan införts i flera europeiska länder, däribland Tyskland och Nederländerna. Liknande system har också förekommit tidigare i Sverige, exempelvis *utredningsförläggningar*, *utredningsslussar* eller just *transitcenter* (jfr SOU 1992:133 och prop. 1987/88:80).

Sverigedemokraterna ser mycket positivt på utredningens förslag, som skulle förbättra Sveriges förmåga att snabbt och effektivt ta emot, sortera och avgöra asylärenden och därefter antingen påbörja en snabb etablering eller verkställa utvisningen. Vi beklagar också att regeringen ännu inte gjort något av utredningens förslag. Genom förslagen skulle möjligheten att hålla sig undan ett utvisningsbeslut, eller avvika i största allmänhet, drastiskt minska, i synnerhet om sökandes rätt att lämna dessa transitcenter skulle begränsas till dess att tillståndsfrågan slutligt avgjorts.

Den sistnämnda begränsningen skulle även innebära att det motstånd som många kommuner känt inför inrättandet av anläggningsboenden av Migrationsverket skulle minska. Istället skulle transitcenter välkomnas som en källa till arbetstillfällen utan de sociala problem som annars associerats med anläggningsboenden. Om nödvändiga tjänster såsom grundläggande sjukvård också återfinns i dessa center, liksom det före 90-talets reformer fanns så kallad *förläggningssjukvård* på Invandrarverkets förläggningar, skulle effekten stärkas än mer, medan möjligheten att exempelvis genomföra hälsoundersökningar ökar utan att den normala sjukvården belastas.

Givet att antalet transitcenter förblir lågt, exempelvis tre i hela Sverige, kan många onödiga kostnader undvikas och stordriftsfördelar komma till användning. Centren kan med fördel samlokaliseras med förvar, så att olika delar av ett transitcenter kan ha olika säkerhetsklassning och vara till för olika grupper, såsom unga män, familjer eller missänkta brottslingar.

Sverigedemokraterna föreslår sammantaget att transitcenter upprättas för att registrera, sortera och genomföra utredningar av asylärenden. Det ska åläggas varje person som avser att söka asyl i Sverige att utan fördröjning i samband med gränspassage uppsöka dessa center. Asylsökande som inte gör detta ska omfattas av de utvidgade beviskrav som ovan föreslagits. Slutligen bör asylsökandes rätt att lämna dessa transitcenter också begränsas, eller rentav förbjudas, till dess frågan om deras vistelse i Sverige helt avgjorts.

Avskaffande av EBO-lagen

Sedan 1994 är det möjligt för asylsökande att själva ordna sitt boende i stället för att bosättas efter anvisning från Migrationsverket. Det framgår av den så kallade EBO-lagen, lagen (1994:137) om mottagande av asylsökande m.fl. När denna möjlighet infördes motiverades detta med att det skulle underlätta etablering i det svenska samhället genom att asylsökande kunde söka sig till områden där det fanns bostäder och jobb.

I verkligheten har det visat sig att en starkare drivkraft vid val av bostadsort är önskan att bo nära tidigare landsmän och eventuella släktingar. Detta har resulterat i att många områden har fått en hög koncentration av nyanlända, ofta betydligt högre än vad dessa orter mäktat med och förbundet sig till. Dessa områden har allt som oftast präglats

av arbetslöshet, fattigdom, utanförskap och kriminalitet. I många fall har infödda svenskar flyttat ut och ett veritabelt getto skapats.

Regeringen införde den 1 januari 2020 en ny ordning, enligt vilken asylsökande som bosatte sig i ett eget boende i ett område med socioekonomiska utmaningar förlorade rätten till ersättning från Migrationsverket. När vissa kommuner som länge lidit av EBO-lagens skadliga effekter valde att anse hela kommunen som ett område med socioekonomiska utmaningar, valde regeringen istället att ytterligare begränsa det kommunala självstyret och tvinga kommunerna att foga sig.

Sverigedemokraterna har alltid motsatt sig EBO-lagen, eftersom den bidrar till segregation och utanförskap, samtidigt som den försvårar integration och återvändandearbetet. Det är orimligt att en utlänning vars status i vårt land är oklar ska kunna bosätta sig fritt var som helst.

Vi var också skeptiska till regeringens förslag till reformer. I valet mellan att bo med landsmän och vänner eller att flytta till annan ort ansåg vi det troligt att många asylsökande skulle föredra att leva utan Migrationsverkets ersättningar. De skulle därmed vara tvungna att ty sig till alternativa försörjningssätt, vilket ytterligare hade ökat utanförskapet och förekomsten av ett parallellsamhälle utan att kommunen skulle kunna göra något åt det. Siffror från Migrationsverket har sedan dess visat att just så blev fallet.

Dessutom innebar regeringens reform att det centralt skulle definieras, enligt ett antal givna parametrar, vilka områden i vilka kommuner som skulle befrias från EBO-oket. Det är och har alltid varit Sverigedemokraternas bestämda uppfattning att endast kommunerna själva kan avgöra sin förmåga att välkomna asylsökande i sitt samhälle, och att det kommunala självstyret måste respekteras.

Såsom ovan nämnts föreslår Sverigedemokraterna införandet av transitcenter. Oavsett om sådana center införs, och i vilken omfattning så sker, föreslår vi att asylsökandes rätt att fritt bosätta sig i eget boende helt tas bort eller i vart fall begränsas så att kommunerna får full frihet att förbjuda bosättning av asylsökande.

Frivilligt kommunalt mottagande av ensamkommande

Sverigedemokraternas mål är att inga barn ska separeras från sina föräldrar för att skickas på långa farliga resor över kontinenter, och att mottagandet av ensamkommande barn på sikt ska upphöra helt. Vidare föreslår Sverigedemokraterna enligt ovan att särskilda transitcenter ska skapas, där samtliga asylsökande ska bo under tiden deras ansökan handläggs.

Under tiden fortsätter dock ensamkommande barn att anlända till Sverige, där de tas emot i ett system där kommuner tvingas ta emot dem. Fram till 2014 slöt istället kommuner som hade resurser och kompetens avtal med Migrationsverket om att ta emot just ensamkommande. Detta underlättade för kommuner som valde att teckna avtal att behålla personal och kompetens inom området, och därmed bidra till en fungerande verksamhet utifrån ett rimligt antal barn och unga. Det innebar också att kommuner som av olika anledningar inte klarade ett sådant mottagande slapp tvingas till detta, i linje med principen om det kommunala självstyret. För samtliga inblandade parter torde detta vara en bättre modell för mottagandet.

Fram tills Sverigedemokraternas förslag om transitcenter och åtgärder för att motverka illegal migration kommit på plats bör alltså lagstiftningen kring anvisning av

ensamkommande asylsökande ändras så att det återigen blir helt frivilligt för kommuner att skriva avtal med Migrationsverket om mottagande.

Ökat självbekostande av mottagande

Personer som flyr för sitt liv ska kunna lita på det svenska samhällets bistånd. Precis som inom svenska transfereringssystem som försörjningsstöd och bostadsbidrag är det dock rimligt att det ekonomiska stödet behovsprövas. För Sverigedemokraterna är det självklart att försörjningsansvaret för asylsökande med ekonomiska tillgångar i första hand ska ligga hos individen, inte hos svenska skattebetalare.

Svensk lagstiftning föreskriver redan i dag att dagersättning endast ska utbetalas efter en behovsprövning. Därtill föreskrivs att en asylsökande med ekonomiska tillgångar ska betala Migrationsverket för boende och kost vid boenden. Under år 2020 var dock över 35 000 asylsökande inskrivna i Migrationsverkets mottagningssystem, samtidigt som endast 386 av dessa betalade någon avgift.²

Andra europeiska länder, däribland Schweiz och Danmark, har ett mer utvecklat system av kontinuerlig registrering av asylsökandes tillgångar och inkomster. Det finns exempelvis ett system där större tillgångar över motsvarande 10 000 kronor lämnas i pant och mot vilket den asylsökande får kost och logi utan kostnad. Om den asylsökande väljer att återta sin ansökan inom en viss tid innan beslut fattats, får asylsökanden dessa tillgångar tillbaka. Om utlänningen beviljas asyl, går tillgångarna till att bekosta delar av asylmottagandet.

Då den nuvarande svenska lagstiftningen visat sig otillräcklig är det Sverigedemokraternas mening att systemen bör utvecklas, med inspiration från ovan nämnda länder. En person som söker asyl i Sverige ska i samband med asylansökan redogöra för ekonomiska tillgångar, såsom kontanter, värdepapper, värdeföremål eller olika tillgångar utomlands, och på begäran överlämna dessa. Sådana ekonomiska tillgångar ska också regelbundet kontrolleras, och underlåtenhet att anmäla tillgångar ska kunna resultera i såväl indragen dagersättning som krav på erlagd avgift till Migrationsverket.

Bekostande via lånesystem

Utöver den kontinuerliga utvärderingen av tillgångar bör det även tas fram system för återbetalning i efterhand, i de fall den asylsökande inte kan betala direkt. En möjlig förlaga till ett sådant system är de lån från Centrala studiestödsnämnden, CSN, som många studenter gör bruk av. Dessa har genom åren möjliggjort en högskoleutbildning för miljoner svenskar, samtidigt som de genom återbetalning dels verkat som ett incitament att komma i arbete och därtill avlastat de offentliga finanserna jämfört med ett rent bidragssystem.

Redan när en utlänning ansöker om asyl bör därför en skuldräkning upprättas, dit utgifter för mottagandet och ärendehandläggningen kontinuerligt kan tillföras. Kostnaderna bör omfatta samtliga utgifter som samhället stått för i förhållande till utlänningen, inklusive kost, logi, sjukvård, skolgång, utredningar, medicinsk åldersbedömning samt eventuella transporter, utredningar, processer i migrationsdomstol och återvändande till hemlandet vid avslag. Kostnaderna bör naturligtvis utgå från de verkliga, även om det kan bli tal om schabloner i vissa fall, i synnerhet om det tidigare nämnda förslaget om transitcenter införs fullt ut.

² Uppgift från Migrationsverket 2020-05-07.

Med detta system kommer utlänningar alltid ha ett starkt incitament att samarbeta så mycket som möjligt, och därmed få ärendet avgjort så fort som möjligt. En utlänning som vet med sig att han eller hon saknar asylskäl kommer ha ett starkt incitament att avbryta processen och resa hem, i synnerhet om Migrationsverket redan avslagit ansökan. Detta spar Migrationsverkets och samhällets resurser och kan uppmuntra till rättssäkert, effektivt och självmant återvändande. En utlänning som däremot beviljats asyl kommer efter ett par år få möjlighet att helt och hållet återgälda sin skuld till samhället, vilket är en förutsättning för skapandet av verklig integration och gemenskapskänsla.

Oavsett hur ett dylikt system är organiserat är det viktigt att det dels bidrar till att minska samhällets enorma kostnader för asylmottagandet, dels skapar incitament att komma i arbete. Återbetalningsförfarandet bör därför inte innebära en inlåsnings effekt i arbetslöshet.

Praktiskt mottagande

Avskaffa möjligheten att arbeta i väntan på beslut

Utlänningar som vill arbeta i Sverige måste sedan 1927 ha arbetstillstånd. Detta krav är en viktig del av den reglerade invandringen. Undantag görs endast i vissa uttryckliga fall. Ett sådant undantag infördes 1992, då asylsökande fick en viss rätt till undantag från kravet på arbetstillstånd (AT-UND) medan de väntade på beslut i asylärendet. Detta innebar alltså att utlänningar vars rätt att vistas i Sverige inte var fastställd ändå kunde delta på den svenska arbetsmarknaden som både medborgare och utlänningar med tillstånd.

Denna rätt utvidgades år 2008 genom att en asylsökande som arbetat ett antal månader fick rätt att efter avslag i asylärendet ansöka om arbetstillstånd inifrån. Kravet att en utlänning ska ha beviljats arbetstillstånd före inresa infördes redan 1966, men underminerades alltså nu. I praktiken har också asylrätten i sig underminerats, genom att utlänningar kan resa till Sverige och söka asyl, fullt medvetna om att de saknar asylskäl, och istället få stanna på arbetstillstånd. Vittnesmål från medarbetare på Migrationsverket tyder på att asylsökande redan i samband med sin asylansökan försökt lämna in en ansökan om arbetstillstånd, och i stället fått veta att de måste vänta på att få avslag på asylansökan innan de kan lämna in en ansökan om arbetstillstånd.

Sverigedemokraterna anser att detta fenomen är orimligt och går emot hela principen om en reglerad och ordnad invandring. En utlänning utan rätt att vistas i Sverige ska naturligtvis inte få rätt att arbeta utan vidare, särskilt som de absolut flesta asylsökande redan i dagsläget får avslag på sin asylansökan. Att de då skulle få stanna och söka arbetstillstånd, medan andra utlänningar tvingas vänta utomlands på ett sådant, framstår som än mer orimligt. Asylsökande bör därför överhuvudtaget inte ha rätt att arbeta i Sverige, och den existerande möjligheten till undantag bör utmönstras ur utlänningsrätten.

Integrationsinsatser vid rätt tid

Med en sverigedemokratisk asylpolitik ska asylprocessen snarare ta veckor än månader eller år. Innan ett formellt beslut fattats ska den sökandes rätt att vistas i landet och ta del av samhället vara begränsad, enligt de förslag som framställts ovan.

Att redan i denna fas ägna resurser åt att genomföra olika integrationsåtgärder, undervisa i svenska eller som nyss nämnt bevilja AT-UND, sänder i vår mening felaktiga signaler om att den berörda personen oavsett utfall ska få stanna i Sverige. Historiskt har det också öppnat upp för nya kryphål för få att stanna på grund av arbete eller anknytning till landet, något som endast blivit värre i och med den nya humanitära skyddsgrunden från 1 juli 2021, den mest generösa i Sveriges historia.

Sverigedemokraternas uppfattning är att asylsökande ska invänta beslut om sitt ärende, inte integreras. Givetvis kan självstudiematerial finnas tillgängligt på transit-center och asylboenden för den som på eget initiativ önskar lära sig svenska eller om det svenska samhället. Men i övrigt ska inte några särskilda integrationsinsatser göras för utlänningar vars status i Sverige inte är fastlagd.

Obligatoriska hälsoundersökningar för asylsökande

1981 infördes en ordning som innebar att asylsökande erbjöds en kostnadsfri hälsoundersökning efter ankomsten till Sverige. Anledningen var att asylsökande inte sällan kom från förhållanden som inneburit att grundläggande behov åsidosatts, och att vissa hälsoproblem, inte minst smittsamma sjukdomar, blivit förhållandevis vanliga. Dessa undersökningar begränsades kraftigt i och med 90-talskrisens besparingskrav, och har fortsättningsvis varit begränsade, trots exempelvis implementeringen av EU-direktiv som rörde just hälsoundersökningar år 2008.

Av folkhälsoskäl är det viktigt att smittsamma sjukdomar som utrotats – exempelvis tuberkulos – inte återinförs, samtidigt som det är viktigt för den asylsökande att sjukdomar upptäcks och behandlas så skyndsamt som möjligt. Detta innebär dels ett minskat lidande för den enskilde, dels stora besparingar för det svenska samhället, eftersom eventuella hälsoproblem kan identifieras och behandlas i ett tidigt stadium.

Eftersom det alltjämt finns stora globala skillnader avseende kvalitet på sjukvård och förekomst av sjukdomar, och farorna blivit allt större för spridning av sjukdomar över gränserna, något vi sett tydligt under coronapandemin, bör Sverige omgående utvidga hälsoundersökningarna. Det bör innebära att de görs obligatoriska för alla som söker asyl i landet, i de fall det inte är uppenbart obehövt.

För det fall obligatoriska hälsoundersökningar inte kan genomföras alls eller tillräckligt snabbt, av exempelvis folkrättsliga skäl, bör istället möjligheten till obligatoriska hälsosamtal införas. Sådana samtal bör gärna ske i direkt anslutning till en undersökningslokal, så att en potentiell befarad smittsam sjukdom, eller en förändrad uppfattning hos den undersökte, snabbt kan leda till att en undersökning trots allt genomförs.

Stödboendeform som norm för ensamkommande ungdomar i åldern 16–17 år

Om en svensk 16- eller 17-åring ska börja gymnasiet på annan ort än där föräldrarna bor så finns det några vanliga alternativ, såsom egen lägenhet, elevhem eller ett hyrt rum som inackorderad. Inspektionen för vård och omsorg (Ivo) och Socialstyrelsen accepterar förstås detta utan generella krav på boende- eller vårdssituation. Om svenska kommuner i stället hade reagerat med att tvångsplacera dessa studievilliga svenska problemfria ungdomar på ett HVB-boende med personal dygnet runt skulle det troligen anses mer uppseendeväckande.

Trots att en stor andel ensamkommande ungdomar är 16 eller 17 år gamla, så anses de tvärtemot svenska ungdomar utifrån dagens tolkning av barnbegreppet vara i behov av omsorg, stöd och vård dygnet runt. Många av dessa ungdomar har redan ansetts vara

vuxna i sina hemländer; många har varit på resande fot länge. De flesta är vana vid både autonomi och egenansvar. Att de ska tvingas in i en barnroll är inte bara en stor belastning på det allmänna utan ofta direkt kontraproduktivt. I stället bör vi utgå från att även utländska tonåringar med rätt stöd klarar sig relativt självständigt.

Stödboende bör utifrån detta utgöra norm för äldre ensamkommande minderåriga asylsökande. På så sätt kan dyra och personalkrävande HVB-boenden med tillgång till vård dygnet runt reserveras för yngre personer samt för de som av olika anledningar individuellt bedöms behöva det. För det fall Sverigedemokraternas förslag om transitcenter genomförs kommer motsvarande ordning kunna gälla inom ramen för dessa.

Säkerhet för minoriteter på asylboenden

Ensamstående kvinnor är i minoritet bland asylsökande och riskerar ofta att utsättas för hot och våld på boenden där särskilt män från länder med starkt patriarkala system är i stor majoritet. Samma situation har visat sig gälla för både kristna och hbt-personer, liksom vissa etniska grupper. Vi menar att särskild hänsyn bör tas till detta och att säkerheten för utsatta grupper på Sveriges asylboenden måste stärkas. Den som inte respekterar andra boende, eller uppvisar tecken på rasism, misogyni, homofobi eller liknande asociala beteenden, ska omedelbart förflyttas till särskilt boende och agerandet givetvis ingå i bedömningen av dennes vidare skyddsbehov. Sverige ska inte vara en fristad för asociala individer eller barbariska kulturyttringar.

Ersättningskyldighet för skador

Det är av yttersta vikt att Migrationsverkets och kommunernas kostnader för boenden hålls nere. Det har dock vid flera tillfällen framkommit att bostäder som tillhandahållits för asylsökande varit obrukbara när dessa lämnat bostäderna. I vissa fall har det handlat om nybyggda lägenheter och boenden, som redan efter ett eller två år behövt totalrenoveras. Detta är förstås inte acceptabelt. Sverigedemokraterna anser att asylsökande i högre utsträckning ska hållas ansvariga för de boenden de erbjudits, och vi vill därför utreda hur asylsökande kan hållas ersättningskyldiga för skador som uppkommit på boenden.

Säkerhet och förvarsverksamhet

Uppsikt över asylsökande genom anmälningsplikt

Under de senaste åren har ett ökande antal utlänningar i olika stadier av asylprocessen gått under jorden och blivit en del av ett växande skuggsamhälle. I många fall har detta skett snart efter ankomsten till Sverige, och även gällt barn. Svenska medborgare ska kunna lita på att människor de möter på gatan har laglig rätt att befinna sig i landet, och att asylsökande inte far illa för att de gömts undan. Till dess att Sverigedemokraternas förslag om transitcenter implementerats fullt ut enligt ovan är det därför vår mening att asylsökande utan undantag ska hållas under uppsikt under asylprocessen.

Formen för uppsikten ska kunna variera beroende på praktiska förhållanden, samhälls-ekonomiska avvägningar samt behovet av en säker och effektiv asylprocess. Asylsökande som placerats i Migrationsverkets boenden bör kunna anmäla sig direkt i boendet eller hos Migrationsverkets kontor. För att underlätta för asylsökande som enligt nuvarande

eller kommande EBO-lagstiftning väljer eget boende bör dessa erbjudas elektronisk fotboja/armband eller motsvarande automatiserat system som ett frivilligt alternativ.

Konsekvensen av brott mot anmälningsplikt eller villkor för elektroniskt system ska vara böter och i förekommande fall förvar.

Öppna förvar

Till dess transitcenter införts enligt ovan, bör en mellanform av boenden införas utöver vanliga öppna anläggningsboenden och helt stängda förvarsplatser. En sådan mellanform skulle vara öppna förvar. Denna boendeform skulle främst vara avsedd för asylsökande som inte kan styrka sin identitet och därmed enligt utlänningslagen får tas i förvar men som inte bedöms utgöra ett säkerhetsshot mot Sverige eller svenska medborgare. Sådana asylsökande skulle få sin rörelsefrihet begränsad till detta förvar, men utan större säkerhetsanordningar. Med relativt enkla krav på standard möjliggörs för Migrationsverket att vid behov öppna ett större antal platser. Asylsökande som inte klarar av att hålla sig till begränsningarna måste anses behöva tas i förvar eller liknande strängare åtgärder, inklusive ett eventuellt avslag på asylansökan.

Större möjlighet till förvarstagning

Möjligheterna att taga en utlänning i förvar är i dagsläget mycket begränsade. Kraven är så högt satta att det endast är i de mest trängande fallen som förvarstagning blir aktuell. Detta ska ställas mot EU-rätten, som medger långt mer generösa bestämmelser för förvarstagning. Följden blir att utlänningar som kan vara en risk för andras säkerhet, eller som avser att gå under jorden och ansluta sig till skuggsamhället, får röra sig fritt på våra gator.

Sverigedemokraterna motsätter sig detta och föreslår istället att EU-rättens minimikrav implementeras till fullo. Detta innebär inte bara att förvarstagning blir ett alternativ i fler fall utan även att den tillåtna tiden som en utlänning kan sitta i förvar förlängs. Målet måste vara de strängaste möjliga förvarsbestämmelserna som EU-rätten och även folkrätten tillåter.

Fler förvarsplatser

För att skapa förutsättningar för de större möjligheterna till förvarstagning bör regeringen ge Migrationsverket i uppdrag, och tillföra resurser för, att skapa ett tillräckligt antal platser på förvar och slutna boenden. Vilket antal som ska anses behövas måste kontinuerligt utvärderas. Migrationsverket har de senaste åren kontinuerligt ökat antalet förvarsplatser. Belägningsgraden har trots detta varit hundraprocentig över tiden. Uppgifter från Migrationsverket såväl som i media vittnar om att illegala migranter oftast släpps på fri fot av Polismyndigheten, eftersom det saknas lediga förvarsplatser. Att Sverige, som beviljat över 1,2 miljoner uppehållstillstånd på tio år, endast har omkring 520 förvarsplatser, är orimligt. Under coronapandemin har detta antal också minskat ytterligare, till kring 280, något som ytterligare påverkat verksamheten negativt.

Givet att sverigedemokratisk migrationspolitik implementeras till fullo, kommer behovet av förvarsplatser med tiden att minska drastiskt. Till dess måste dock antalet öka, så att svenskar kan lita på att människor de möter faktiskt har rätt att vistas fritt i vårt land. Allt detta bör riksdagen tillkännagiva regeringen.

Återvandring

Återkallelse av uppehållstillstånd grundat i skydd

Grunden i asylbegreppet är att människor i behov av skydd ska få det. Av detta följer också att förändrade förhållanden som gör att skyddsbehovet upphört ska leda till att man återvänder till hemlandet. Denna självklara princip har dock satts ur spel i Sverige under de senaste decennierna. Detta beror dels på att Sverige i regel beviljat permanenta uppehållstillstånd till alla skyddsbehövande, dels på att det aldrig funnits något system för att regelmässigt följa upp, ompröva eller återkalla uppehållstillstånd grundade i skyddsbehov.

Därutöver har lagstiftningen varit strikt när det gäller möjligheten att återkalla uppehållstillstånd, vilket ytterligare bidragit till att antalet sådana beslut är försvinnande litet. I många fall har detta inneburit absurda konsekvenser, som att utlänningar kunnat semestra i hemlandet, trots att de kommit till Sverige på grund av skyddsskäl mot just hemlandet.

Detta är orimligt och underminerar hela asylsystemet. Skyddsbehövande bör per automatik utvisas till hemlandet om deras tidsbegränsade uppehållstillstånd inte förlängs. Vidare bör en utredning om att återkalla uppehållstillstånd alltid inledas när förhållandena i hemlandet förändras på ett sätt som tyder på att det är befogat. Automatiserade system för beslutsskäl bör med fördel användas för detta.

Även om huvudregeln ska vara att en utredning om återkallelse leder till att utlänningen lämnar Sverige, kan det tänkas vissa särskilda omständigheter för att utlänningen istället ska beviljas uppehållstillstånd på en annan grund. Det bör därför finnas en möjlighet för en utlänning i detta fall att ansöka om ett annat tillstånd utan att lämna landet. En självklar förutsättning för detta bör vara att utlänningen haft uppehållstillstånd en övervägande majoritet av tiden jämfört med när medborgarskap kan meddelas, vilket enligt Sverigedemokraternas förslag i andra motioner bör vara efter 10 år. Slutligen ska utlänningen ha integrerats väl, särskilt i försörjningshänsyn, och ha fört en hederlig vandel.

Avskaffa det kontanta återvändandebidraget

Återvändande innebär att en utlänning utan tillstånd att vistas i Sverige lämnar Sverige för att återvända till sitt hemland. För detta ändamål har Sverige sedan många år vissa återvändandestöd, främst det så kallade återetableringsstödet. Återetableringsstöd är ett monetärt stöd som riktar sig till personer som ska återvända till ett land där det är svårt att återetablera sig på grund av säkerhetsläget. Stödet regleras i förordningen (2008:778) om återetableringsstöd för vissa utlänningar. För att erhålla stödet måste sökanden bland annat ha fått avslag på asylansökan och ha för avsikt att självmant återvända till hemlandet.

Återetableringsstödet motsvarar 30 000 kronor för varje person över 18 år och 15 000 kronor för barn under 18 år. En familj kan få högst 75 000 kronor. Stödet betalas ut när den sökande har lämnat Sverige och anlänt till hemlandet.

Antalet personer och familjer som erhållit återetableringsstöd har varierat kraftigt över tiden. Från 2009 till 2015 minskade det kontinuerligt från 1 758 till 210 personer, för att sedan öka kraftigt till 2 515 år 2016, och sedan stadigt minska igen. Kostnaderna har på samma sätt varierat, från 47 miljoner kronor år 2009, till 1,4 miljoner kronor år 2015, för att sedan öka till 68 miljoner kronor år 2016, och därefter sjunka igen.

Sverigedemokraterna konstaterar inledningsvis att återetableringsstödet haft liten effekt på återvändandeverksamheten. Antalet individer som använt sig av stödet har varit litet, och kostnaden per individ har generellt sett varit hög. Det har heller inte gjorts någon utvärdering av hur stor andel av dessa individer som skulle ha återvänt alldeles oavsett om de erhållit ersättning därför.

Vidare anser Sverigedemokraterna att institutet i sig är oförenligt med den allmänna rättskänslan. Utlänningar som får återetableringsstöd har per definition ansökt om asyl i Sverige, och fått avslag. De har medvetet rest in i Sverige utan skyddsskäl, ofta från avlägsna länder, för att här söka asyl. De har i allmänhet vistats i landet en längre tid och försörjts av det svenska samhället både direkt och indirekt. De har erbjudits goda möjligheter att få sin sak prövad, med offentligt betalt rättsligt ombud och tolk, och i flera instanser. De har dock befunnits sakna asylskäl, i en process som uppfyllt samtliga krav på rättssäkerhet.

Svensk lag kräver att en sådan utlänning ska återvända till sitt hemland. Det kan inte vara tal om någon form av bidrag eller muta för att en utlänning ska följa svensk lag, i synnerhet som en genomsnittlig asylsökande redan inneburit en stor börda och kostnad för samhället. En utlänning som inte har rätt att vistas i Sverige ska inte under några omständigheter kunna erhålla ytterligare stöd från det svenska samhället utan ska enbart följa svensk lag och lämna landet.

Åtgärder för att underlätta frivillig återvandring

Eftersom flykt är en form av ofrivillig migration bör utgångspunkten vara att asylsökande flyktingar en dag ska kunna återvända till hemlandet. Situationen kan ha förändrats i respektive hemland så att det finns teoretisk möjlighet för många att återvända hem. Samtidigt lider Sverige av svåra problem med utanförskap och nästintill permanent arbetslöshet bland många invandrare som aldrig blivit en del av det svenska samhället.

Sverigedemokraterna är övertygade om att långt fler personer än i dag skulle vilja återvända, men att de behöver viss hjälp. Detta är inte bara till fördel för det svenska samhället utan också för utlänningens hemland. Länder som lidit under krig eller katastrofer har ofta stora behov av arbetskraft för att bygga upp landet på nytt. Detta tjänar också som ett sätt att motverka kompetensförluster i hemlandet, så kallat brain drain, i det fall utlänningen besitter särskilda färdigheter. Det finns därför ett behov av att öka satsningarna för att de som inte vill vara en del av Sverige även i praktiken ska få goda förutsättningar för att återvända till sitt hemland.

Sverigedemokraterna kan i detta sammanhang notera att vårt grannland Danmark i flera decennier haft en väl fungerande ordning för återvandring, genom *repatrieringsloven*. Myndigheter på både statlig och kommunal nivå samarbetar här för att identifiera utlänningar i utanförskap som skulle kunna återvända, både för sin egen skull och för Danmarks. Bestämmelserna omfattar olika informationsåtgärder och program och även ett kontant stöd för exempelvis resekostnader, flyttkostnader, pass eller liknande. Programmet har varit framgångsrikt och utökats över tiden så att på senare år även exempelvis syrier börjat återvända.

Sverige å sin sida har endast haft högst begränsade insatser av denna form, och i praktiken endast i bidragsform, i form av *bidrag för bosättning i annat land*. Bidraget, som regleras i förordningen (1984:890) om bidrag till utlänningars resor från Sverige

för bosättning i annat land, används heller inte i någon nämnvärd omfattning. År 2019 gavs det till exempel åt totalt två personer.

Ett ökat fokus på återvandring hör även samman med Sverigedemokraternas förslag i andra motioner om att utlänningars rätt till välfärden i större utsträckning ska bero på kvalificering genom varaktig försörjning. I ett sådant system skulle utlänningar som inte etablerats ordentligt i Sverige förlora många av de incitament som fick dem att resa till Sverige från första början. Därmed skulle återvandring till hemlandet framstå som ett bättre alternativ.

Migrationsverket bör således få ett särskilt uppdrag att underlätta återvandring. Det handlar om att bygga upp särskilda enheter som arbetar med dessa frågor samt etablera rutiner och kontaktytor i vissa utvalda länder. Ett samarbete med svenska utlandsmyndigheter bör också etableras. Möjligheten att återvända bör annonseras i våra utanförskapsområden, i förekommande fall även genom särskilda återvandringkontor, där intresserade kan få information om processen.

Målet bör dock vara att återvandring blir ett ansvar inte bara för en central myndighet såsom Migrationsverket utan också för andra myndigheter som exempelvis Arbetsförmedlingen och samtliga kommuners socialnämnder och liknande organisationer. På så sätt kan utlänningar som utgör en orimlig belastning på det svenska välfärdssystemet, eller har fastnat i ett långvarigt utanförskap, enkelt identifieras, varpå olika program för att uppmuntra och hjälpa till återvandring kan inledas.

Till detta kommer återvandringstöd och andra projekt för att hjälpa tidigare skyddsbehövande i Sverige att återvända till hemlandet och skapa sig ett liv där. Hjälpen kan exempelvis bestå av lokal utbildning för barn eller vuxna, stöd för att hitta arbete eller starta företag i hemlandet eller ordna bostad eller andra praktiska omständigheter. Mekanismen ska vara flexibel och anpassa stödet till den sökandes behov men hålla sig inom aktuella regelverk för bistånd genom att endast finansiera kostnader i mottagarlandet. Regeringen bör i arbetet med framtida budgetförslag ge utrymme för sådana satsningar.

Slutligen bör Sverigedemokraternas förslag om självbekostande av asylmottagandet genom lån kopplas till återvandringen så att en före detta skyddsbehövande som inte blivit en del av samhället kan få delar av, eller hela, skulden avskrivna.

Jonas Andersson i Skellefteå (SD)

Jennie Åfeldt (SD)

Linda Lindberg (SD)

Julia Kronlid (SD)